
TEXT A

En fer-se fosc, foraviler, passejo, cercant allò que mai no trobaré. Camino enmig de la bardissa. Quan me n'adono, ja és tard i no tinc sortida. Estic envoltat d'esbarzers i herbes que m'acorrallen sense que pugui fugir. Tot és negre, estic sol i ningú que m'ajudi. Per molt que busqui la sortida, és un laberint d'on és molt difícil sortir.

No puc defallir, tot i que les forces em comencen a mancar. Cal que segueixi endavant i no em deixi vèncer per la por. Primer un peu, després l'altre, de mica en mica i amb molt de compte avanço buscant la sortida que es resisteix. El camí és llarg i dur, sembla que mai s'acabi.

TEXT B

En fer-se fosc, foraviler, passejo, cercant allò que mai no trobaré. Fa temps que vaig perdre el camí que mena a la veritat; perquè no n'hi ha, de veritats, i potser tampoc no hi ha camins, sinó caminants que no anhelan arribar enlloc.

Al cap i a la fi, cada paisatge és molts paisatges, i jo sóc molts, i a voltes no em reconec en cap dels miralls on procuro no mirar-me. Perquè potser és això el que cal fer: no mirar-se, no aturar-se, no saber, no voler trobar mai res.

Sovint, els meus pensaments són cercles concèntrics que es van fent grans i petits alhora, i de vegades penso que algun dia m'escanyaran mentre passejo, absent i capficat.

TEXT C

En fer-se fosc, foraviler, passejo, cercant allò que mai no trobaré. I no sé el perquè. Les cames m'hi porten i la ment em diu que segueixi. En aquest instant, em podria aturar i dir-me a mi mateix que no serveix de res. Però sembla que com més gran veig el llum, més m'he d'afanyar. Tot plegat contradictori. Potser aquell serà el meu lloc, potser el meu racó. Jo segueixo endavant, quelcom m'ho diu. Hi arribo.

El llum no és res més que una trista bombeta que comença a fallar. Les parets de pedra, fredes i humides. El terra cobert de palla. Al fons hi ha unes escales de fusta corcades. El primer esglaó es trenca només de posar-hi el peu. Pujo a dalt. Veig llum per sota l'escletxa de la porta, ja no tan vella. No sé on sóc, ni el motiu pel qual sóc aquí, però necessito esbrinar-ho. Obro la porta. Hi ha el que mai hagués pensat trobar-hi.

TEXT D

En fer-se fosc, foraviler, passejo, cercant allò que mai no trobaré. Pensaments dolços envaeixen la meva ment. Són tants els moments compartits que no puc oblidar-la ni un instant.

El fred comença a apoderar-se del meu cos, i tot així no deixo de caminar i d'intentar divagar en els records. En què he fallat? Els dies es fan eterns sense ella, sense la seva olor, la seva veu, la seva calidesa en tocar-me, parlar-me... Per què? Què ens ha passat? Què ens ha fet canviar tant? Hi ha vegades que les circumstàncies de la vida no són com ens agradarien. I hem de decidir i afrontar situacions de la millor manera possible. Actuem emocionalment o racionalment. No ho sé, potser aquí és on l'he decebuda. I ara estic sol. He de ser conseqüent i afrontar les conseqüències.

Miro al voltant i només veig carrers buits, sense il·luminació i solitaris. Això és el que m'espera. Em tornaré boig. És tard. He de tornar a casa, ser valent i cercar una manera d'apaivagar aquest dolor.

TEXT E

En fer-se fosc, foraviler, passejo, cercant allò que mai no trobaré. Fa estona que estic perdut en un bosc que m'és familiar, però malgrat que m'esforço a recordar, no sóc capaç d'orientar-m'hi per poder tornar a casa. Ja fa estona que camino, perquè em fan mal les cames i els genolls em fan figa. També tinc molt mal de cap. M'hi passo la mà per palpar la zona adolorida i hi toco un bony. Potser he caigut.

No sé cap on he d'anar, si a la dreta o a l'esquerra, si amunt o avall. Sé que sóc a prop del poble i que he de trobar el camí cap a casa ja que aviat es farà de nit.

TEXT F

En fer-se fosc, foraviler, passejo, cercant allò que mai no trobaré. És dur anar sense rumb, sense saber on et porten els peus, que són guiats per intensos sentiments.

Sentiments que m'allunyen d'una terra que un dia vaig estimar i que ara em fa sentir foraster. Foraster perquè no la reconec. Coneguda era de tan rica i plena, ara es reflecteix en l'atur i les mancances de temps llunyans. Temps que sembla que tornen i que es quedaran per molts anys. En els records perduraran la joia i l'alegria d'amics i companys, amb els quals de mica en mica ens hem fet grans. Amb alguns compartirem camí i d'altres amb menys sort ens abandonaran.

TEXT G

El meu avi ha deixat d'herència al meu pare aquesta botiga de carnisser i un escrit molt antic. A mi, el que més il·lusió em fa és el llibre antic. Enmig de llatinismes hi ha una frase que sempre em porta de cap, **“en fer-se fosc, foraviler, passejo, cercant allò que mai no trobaré”**.

Quan acabem la feina, el meu pare es queda a netejar les eines de l'obrador, i jo corro escales amunt per agafar aquests misteriosos escrits i asseure'm a la falda de l'avi. Sempre li faig la mateixa pregunta, i l'avi sempre em respon el mateix. Quina ràbia.

Avui faré una cosa especial, una cosa diferent. Haig de sortir a passejar, diu la frase, fora de la vila. Sóc a la porta d'entrada, però em paro uns instants mirant el carrer, que és molt transitat, i començo a fer camí a peu, carrer amunt. Just a fora em trobo uns nens amb uns bordons de fusta.

TEXT H

En fer-se fosc, foraviler, passejo, cercant allò que mai no trobaré. M'aturo a cada contrada buscant-me a mi mateix. En una sola direcció camino inquiet, sense resposta. No afluixo el pas fins que trobo un petit racó on hi ha un desconegut assegut sota els arbres que em mira somrient. Em sorprèn la seva mirada càlida i propera.

M'hi acosto, el saludo i li pregunto d'on prové. Passen uns segons fins que m'assenyala la muntanya més llunyana. Sense obrir boca, es treu un paper arrugat de la butxaca i me'l dona. L'agafo.

TEXT I

En fer-se fosc, foraviler, passejo, cercant allò que mai no trobaré. Han passat ja gairebé deu anys de tot plegat però no perdo l'esperança. Cada capvespre surto, tant si plou com si neva. Dia rere dia i a la mateixa hora. A l'hivern només amb la companyia de la lluna, a l'estiu sempre tinc algun gat o altre que ronda prop meu. Caminen callats i sense fer fressa, com jo.

Sovint em pregunto si té algun sentit tot el que estic fent, però encara no he trobat la resposta. Qui ho sap.

TEXT J

En fer-se fosc, foraviler, passejo, cercant allò que mai no trobaré. La meva sensació de soledat em sobrepassa i ja no sé ni què fer ni què pensar... La casa em cau a sobre, tota buida, i el ressò dels meus pensaments reboten de paret a paret. Per això sóc fora, almenys sembla que marxem més lluny i puc respirar millor.

És com si els anys no haguessin passat d'ençà d'aquella aparició i només faig que donar-hi voltes, buscant una explicació de per què em va tocar a mi viure aquella experiència.

TEXT K

En fer-se fosc, foraviler, passejo, cercant allò que mai no trobaré, pels boscos d'arbres de fulla caduca plens de misteri que envolten la petita vila on he viscut tota la meua vida, amb la meua humil família, i on el meu petit cervell estava lliure de preocupacions.

És una trista nit d'un diumenge. El núvols no deixen veure la claror de la lluna plena que encara enfosqueix més els meus tristos pensaments, enyorats de temps passats, en què la companyia d'aquell amor de joventut omplia tot el meu cor d'il·lusions i esperances. Unes il·lusions que van quedar desfetes, en un segon, aquell diumenge de just avui fa un any.